

De Heer, S., 1993. Ferdinand: het witte neushoornbeest. Rotterdam, Lemniscaat, pp. 1-88

Sander de Heer

FERDINAND
het witte neushoornbeest

Ferdinand

het witte neushoornbeest

Sander de Heer
Lemniscat

Het neushoornbeest is kort gezegd een kanjer van een dikkerd.
Een beetje schuchter daar niet van, maar met een hart van goud.
Hij eet 't liefst komkommertjes, daar is 't ie op verkikkerd.
Maar zijn die op dan eet ie drop, bij voorkeur dubbelzout.

Nu groeien er in Afrika, waar deze beesten leven,
Zo goed als geen komkommers, want het is daar veels te heet
En door de hitte blijft de drop steeds overal aan kleven.
Het wordt al snel een zootje als je van die dingen eet.

Soms roept er één: 'Ik ben 't zat! Ik blijf niet langer plakken.
Ik krijg d'r echt een punthoofd van. Het is wel mooi geweest.
Ik keer gewoon m'n spaarpot om en ga m'n koffers pakken.'
Iets soortgelijks deed Ferdinand, het witte neushoornbeest.

Hij woonde met familie aan de zuidkant van Swahili,
In een sober doorzonhutje aan het Swahileense strand.
Op een ochtend overviel ie heel de neushoornbeestfamilie,
Gaf iedereen een pakkerd want hij ging naar Nederland.

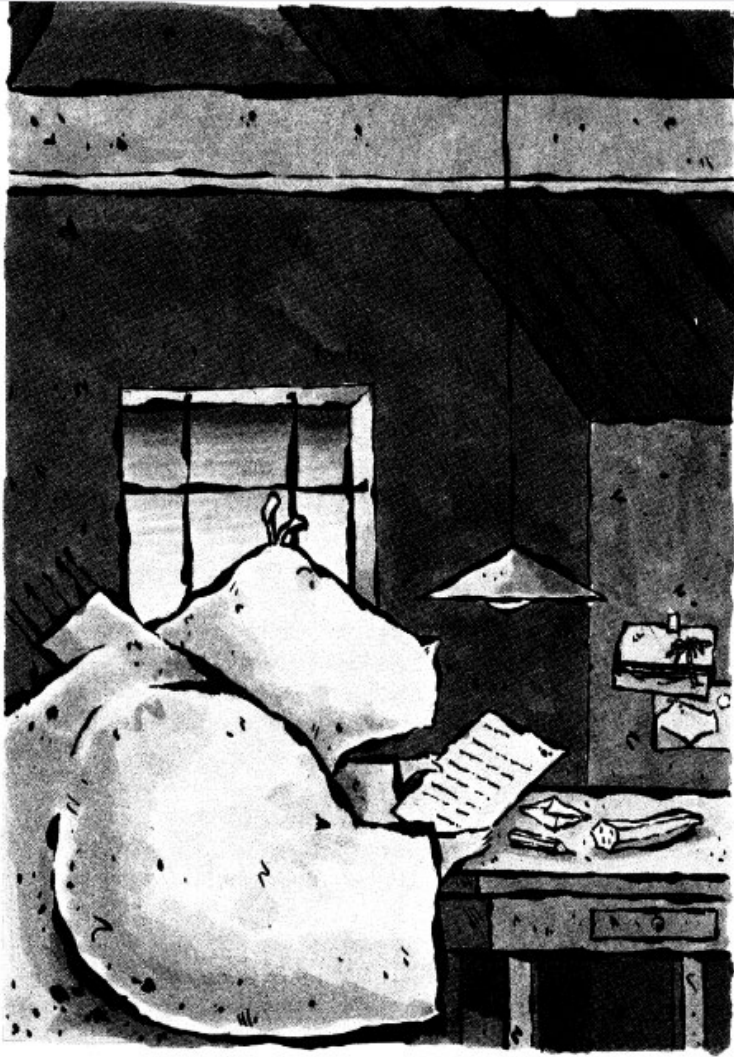
Een winterochtend kwart voor zes en Nieuwersluis ontwaakte.
Het neushoornbeest zat voor het raam van een eenvoudig rijtjeshuis.
Hij keek wat dromerig naar buiten, waar het vroor en waar het kraakte.
Weet je wat, dacht Ferdinand, ik schrijf een brief naar huis.

Dit schreef hij:

*Lieve paps en lieve mams en lieve oom en opa,
Er is al weer een maand voorbij sinds ik hier aankwam over zee.
Die bootreis duurde nogal lang (je moet langs heel Europa),
Ik was een béétje misselijk, maar verder viel 't mee.*

*Ik heb een huis in Nieuwersluis, een tuin en stromend water,
En als ik hier moet plassen, wel dan ga ik op 'toilet'.
Ik heb nog niet veel vrienden, maar dat komt wel, ietsjes later.
Mijn burens zijn twee koeien en die zitten op ballet!*

*Het is heel koud hier en... o ja, ik heb een eigen brommer!
Die kreeg ik gratis en voor niets, want ik bezorg de krant.
Ik stop alvast in deze brief een sappige komkommer.
Dag paps en mams en allemaal, de groetjes, Ferdinand.*

Hij propte de komkommer in een boterhammenzakje,
Dat deed ie in een enveloppe samen met de brief.
Toen schreef hij op de buitenkant van 't bobbelige pakje:
Voor mijn familie in Swahili, dus niet kreuken alstublieft!

Ik mis ze wel, dacht Ferdinand. Zou 't goed gaan in Swahili?
Zou 't nog net zo kleffig zijn sinds ik van daar vertrok?
'Maar hoe dan ook,' sprak Ferdinand, 'al is hier geen familie,
Ik heb een brommer en een baan en zelfs een polshorlogeklomp.'

'Hè, gèt nee,' riep Ferdinand nu enigzins geschrokken.
'Het is al tien voor half acht, ik ben al veels te laat.
De tijd gaat hier zo snel... waar zijn nou toch mijn sokken?
Ik kan toch niet als het zo vriest op blote voeten over straat?'

Hij zocht in alle kasten, in zijn bed en ook eronder.
Ze waren niet te vinden, ècht... zijn sokken waren zoek.
Kan het niet mèt, dacht Ferdinand, dan doe ik het wel zònder.
In elk geval heb ik een dikke sjaal, een trui en ook een broek!

Zo holde het beest Ferdinand (dus zonder sokken aan de voeten)
De trappen af, de deur uit en de tuin door naar de schuur.
Hij vergat zelfs in de haast nog zijn twee burens te begroeten.
'Volgens ons,' zeiden de koeien, 'is de buurman overstuur!'

Het had die nacht toch gauw zo'n graad of zeventien gevoren,
En dat merk je op een brommertje bij ferme tegenwind.
Die gure wind sloeg onze vriend venijnig om de oren.
Ik ge-geloof, dacht Ferdinand, dat ik dit niet zo prettig vind.

D'r is voor iemand zoals ik, die nogal fijnbesnaard is,
En rechtstreeks uit de tropen komt, geen ene donder aan!
Ach was ik maar een Hollands beest, zo één die goed behaard is,
Maar ik ben kaal en Afrikaan en heb geen sokken aan.

Kop op, al heb ik kippevel, ik wist dit van tevoren,
Dat brengt een echte krantenwijk nou eenmaal met zich mee.
Ik hou de moed erin, hoezee, al ben ik half bevroren.
Ik z-z-zing gewoon een deuntje en ik d-d-doe van hupsakee.

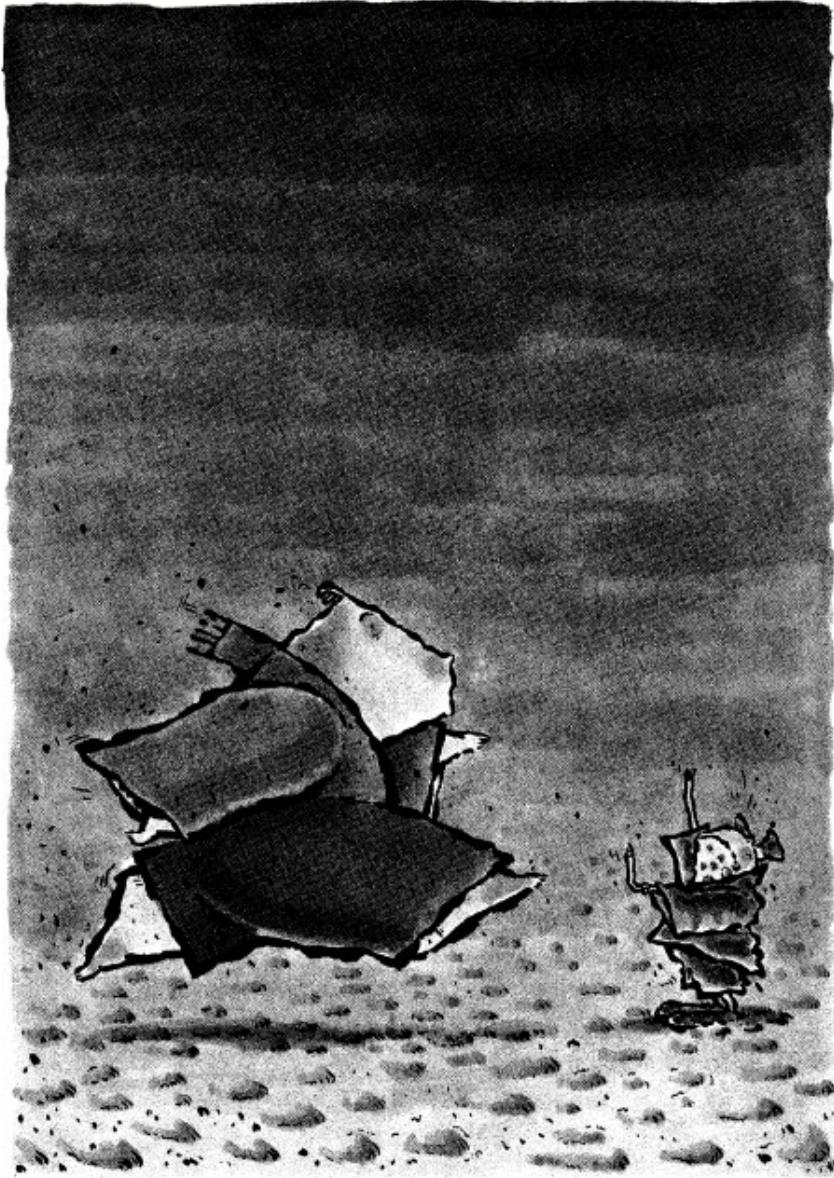

Door dat gezingsanghupsakee kwam hij weer in de stemming,
En zo vergat beest Ferdinand de koude van daarvoor.
Hij arriveerde fluitend op de plaats van zijn bestemming.
Dat was het NIEUWERSLUIZEROCHTENDBLADVERDEELKANTOOR.

Terwijl hij zich in volle vaart naar de verdeling spoedde,
Werd hij met harde hand gestopt door Kwekkebos, de chef.
'U is te laat!' riep Kwekkebos, haast gaar gekookt van woede.
'Wij houden hier van orde en nog meer van plichtsbesef!'

'Ik ben heus reuze plichtsbesef,' zei Ferdinand bescheiden.
'Ik was alleen de tijd en later ook mijn sokken kwijt.'
'U is in dienst,' riep Kwekkebos, 'om kranten te verspreiden.
Dus doet uw werk, wit neushoornbeest, voor kletsboek is geen tijd!'

Vervolgens gaf hij Ferdinand twee tassen vol met kranten.
Hij bond ze aan z'n brommer met een knoop en met een lus.
Zo bromde hij in volle vaart langs Nieuwersluis klanten,
En propte bij de klantenkring het Nieuwsblad in de bus.

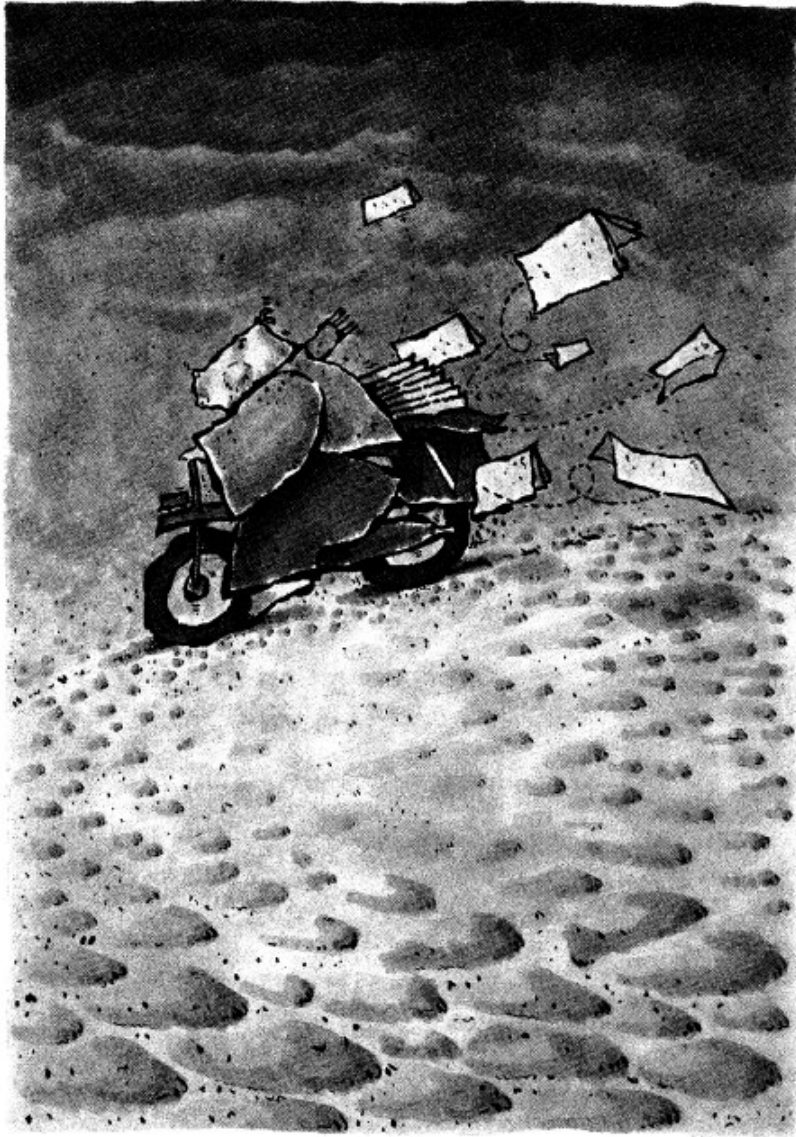

Hij reed de straten op en af, langs tuinen en bordessen.
De namen van die straten had hij uit zijn hoofd geleerd,
Evenals de nummers van de honderden adressen.
(Een krantenwijk is reuze zwaar, maar ook gevarieerd).

De Haaistraat 10, de Palingsteeg, de Baarslaan 6 en 7.
En nummer 8, dacht Ferdinand, die neem ik buitenom.
Dan bij het Kabeljauwplantsoen naar links... ho, wacht 's even!
Is 't nou Botweg 1 en Sprotweg 2, of is het andersom?

En had ik hier nou links of toch naar rechts gemoeten?
Of was 't recht vooruit soms? Kom vooruit nou... schiet 's op!
De koude wind woei snijdend om zijn o zo blote voeten.
Ik moet nog zesentachtig kranten en het duizelt in mijn kop.

Ik gloei soms van de koude en ik bibber van de hitte.
Als ik me niet vergis, is er iets heel erg mis met mij.
Ik voel me reuze slapjes. Zal ik eventjes gaan zitten?
Ik denk dat dat het beste is, dan gaat het vast voorbij.

Zo zat het witte neushoornbeest tegen een straatlantaren.
Hij had zijn brommer en zijn tassen naast zich neergezet.
Hij rilde wat en zat wat gammel voor zich uit te staren,
En droomde weg bij de gedachte aan zijn eigen zachte bed.

Hij werd wakker door een stem die zei: 'Meneer kunt u ons horen?'
Er stond een groepje middelbare dames om hem heen.
'Als u het mij vraagt,' zei een dame, 'zit ie vastgevroren.'
'Hallo meneer... zeg nou toch wat... beweegt u 's een been!'

Beest Ferdinand probeerde zich voorzichtig te bewegen.
'Het lukt me niet,' zei hij ontdaan, 'mijn voeten zitten vast.'
'Wij zullen wel wat sjoeren,' zei een dame wat verlegen.
'Hè ja, dat gaan we doen!' riepen de and'ren enthousiast.

Ze begonnen met z'n allen aan zijn onderlijf te rukken.
Ze beukten op zijn schenen en ze hingen aan zijn kuit.
'Het spijt ons,' zei een dame, 'maar dit gaat ons zo niet lukken.'
Wij bellen snel de brandweer want die hakt u d'r wel uit!

'Kom lacht u eens,' riep een meneer, 'dit wordt een mooie foto!
Die is voor in de krant... klik, klak... ziezo dat is gebeurd.'
Vervolgens kwam in volle vaart een rode brandweerauto,
Met zwaailicht en sirene uit de Palingsteeg gescheurd.

Twee brandweermannen stapten uit en brulden zeer volwassen:
'Wij zijn heel erg belangrijk hier, dus maakt u even plaats!
Dan zullen wij, da's zo gepiept, dit varkentje 's wassen...'
'Ho, ho,' riep Ferdinand. (Hij kreeg iets ongewoon kordaats.)

'Al zit ik met mijn billen aan de stoeprand vastgevroren,
Da's nog geen reden om zo'n toon tegen mij aan te slaan.
Ik ben een heel schoon neushoornbeest, van achter en van voren!
Een ongewassen varken... zeg, waar haalt u 't vandaan!'

'Al goed,' knorde de brandweerman, 'wij zullen ons gedragen.
Wij gaan u slechts verlossen van de stoep en van de kou.'
Toen pakten zij een pikhouweel, een hakbijl en twee zagen.
'Huu... juu,' stamelde Ferdinand en daarna viel hij flauw.

Ferdinand werd wakker in zijn eigen warme bedje.
En naast hem stond een dokter in een hagelwitte jas.
'Mijn naam is dokter Eduard, maar noemt u mij maar Edje.
Zover ik het kan zien,' zei hij, 'heeft u Inflentsias.'

'Zegt u eens "aaa" en steek uw tong 's wat naar voren.
Kijk nou!' zei dokter Eduard, 'wat is ie dun en grappig rond!'
'Daar kan ik niks aan doen,' zei Ferdinand, 'ik ben ermee geboren.
Die lap van u is mij te groot, die past niet in mijn mond!'

'Het is niet goed,' zei Eduard, 'om u zo op te winden.
Uw neushoornlijf is door die kou nog enigszins verzwakt.
Ik zal uw voeten en uw billen eerst 's eventjes verbinden.
Tenslotte heeft die brandweerman flink op u ingehakt.'

'U moet zich maar 's lekker in de watten laten leggen.
Het ga u goed... ú blijft in bed... ik ga d'r weer vandoor.'
'Dat van die watten,' snikte Ferdinand, 'dat kan ie nou wel zeggen,
Alleen ik ben alleen en zo, ik heb daar niemand voor.'

